

Самы шчаслівы слабак на свеце

Палітра эмоцый у юнацтве асабліва багатая. Жыццё, як мастак, набірае на свой пэндзаль радасць і сум, здзіўленне і расчараванне, трывогу і захапленне. Эмоцыі лёгка пранікаюць у сэрца, прымушаючы нас перажываць і суперажываць.

Амаль год таму я доўгі час знаходзіўся пад уладай моцных перажыванняў. Вучыўся я тады ў дзявятым класе, а мая сястра – на першым курсе ўніверсітэта. Наташа заўсёды была і будзе для мяне ўзорам прыгажосці, розуму, дабрыні і аптымізму. Асабліва я люблю глядзець на яе ў тыя хвіліны, калі сястрычка ўсміхаецца і дзве цудоўныя ямачкі ўпрыгожваюць яе шчочкі.

Неяк увосень Наташа заўважыла дзіўны камячок на шыі. Спыраша думала, што застудзілася, а калі звярнулася ў паліклініку, то ўрач даў накіраванне да анкалага.

У Бараўляны мы паехалі ўсёй сям’ёй. Па дарозе тата расказваў кур’ёзныя гісторыі, усе смяяліся. Рэспубліканскі навукова-практычны цэнтр анкалогіі мяне ўразіў: вялікая тэрыторыя, сасновы бор, свежае паветра, некалькі бальніц і паліклініка для прыёму пацыентаў. У фае паліклінікі развешаны плакаты аб шкодзе курэння, уплыве наркатыкаў на мозг чалавека. Аднак самым страшным у той дзень былі не жудасныя надпісы, а хворыя на рак людзі. Са збялелымі тварамі, схуднелыя, некаторыя нават без валасоў. Але ў вачах кожнага чыталася надзея і жаданне жыць.

Наташы паставілі дыягназ – нейрафіброма (дабраякасная пухліна) – і прызначылі аперацыю на чэрвень. Урач папярэдзіў, што пухліна знаходзіцца блізка ад галасавых звязак і кожны неасцярожны рух хірургаў можа пазбавіць сястру здольнасці гаварыць. Дамоў мы ехалі моўчкі, кожны ў сваіх думках і са сваімі эмоцыямі. Страх перад невядомым – нядобрая эмоцыя!

Восень хутка змянілася зімой, а зіма – вясной. Я рыхтаваўся да экзаменаў, і дні ляцелі неверагодна хутка.

Наташына аперацыя была прызначана на шостага чэрвеня. Мама ўздыхала, што две шасцёркі ў даце важнай падзеі – дрэнная прыкмета. Тата кпіў з яе забабонаў. А я даведаўся, што менавіта ў гэты дзень будзе экзамен па матэматыцы. Мне так хацелася паехаць з бацькамі і падтрымаць сястрычку, але і прапусціць свой першы экзамен я не мог.

– Абяцай, што здасі на “выдатна”, – папрасіла Наташа.

– А ты, даражэнькая, пасля аперацыі, калі дазволюць урачы, патэлефануй мне.

Сонечная раніца шостага чэрвеня абяцала гарачы дзень. Бацькі рана паехалі ў Бараўляны. Я ішоў на аўтобусны прыпынак і думаў: “Напэўна, Наташу зараз рыхтуюць да аперацыі”. І я адправіў ёй эсэмэску, каб падбадзёрыць, але адказу не атрымаў.

У аўтобусе я глядзеў на людзей і здзіўляўся: чаму вакол усе такія бесклапотныя? Праезджаючы міма царквы, я ўпершыню ў жыцці папрасіў у Бога дапамагчы Наташы.

Экзамен, як і аперацыя сястры, пачынаўся ў дзевяць. Мы паслухалі прывітанне дыктара па тэлевізары, настаўніца раздала заданні.

“Напэўна, Наташы ўжо зрабілі наркоз,” – пранеслася ў маёй галаве.

– У вас тры гадзіны на рашэнне. Жадаю поспехаў!

Першыя заданні былі лёгкія, і я іх выканаў хутка. Мы шмат рыхтаваліся з настаўніцай да экзамену, таму я ведаў, як рашаць прыклады, ураўненні, няроўнасці.

Ужо адзінаццаць трыццаць. Напэўна, аперацыя закончылася. Можа, мне тэлефануе мама, каб расказаць навіны? А мо прыйшла эсэмэска ад Наташы? Карыстацца ж тэлефонамі ў класе забаронена! Прыкрасць – непрыемная эмоцыя!

Нават не прачытаўшы апошнюю задачу, я хутка здаў работу.

– Спісы з адзнакамі будуць пасля 15.00, – услед мне прамовіла настаўніца.

Я пабег у калідор, схапіў тэлефон, але паведамленняў і прапушчаных званкоў не было. Я патэлефанаваў маме. Яна адказала, што аперацыя яшчэ не закончылася, трэба пачакаць. Я выбег на вуліцу. Дыхнула спякотай. Добра, што побач са школай – парк, дзе з аднакласнікамі мы часта гуляем пасля ўрокаў.

Я без мэты хадзіў па алеі і чакаў, чакаў... Бясконцае чаканне... Званкоў ад мамы не было. У памяці ўсплылі татавы словы: “Адсутнасць навін – добрая навіна”. Яны дапамаглі ўзяць пад кантроль страх і трохі супакоіцца.

У пятнаццаць трыццаць я вярнуўся ў школу. У фае якраз стаяла настаўніца матэматыкі і замацоўвала на стэндзе лісток з адзнакамі 9 “В”.

– Табе – восем. Рашыў не ўсё.

І тут нарэшце зазваніў тэлефон. Па маіх шчоках пацяклі слёзы.

– Ты чаго? Не перажывай! – пачала супакойваць мяне настаўніца.

– Ад радасці! – выкрыкнуў я.

Аперацыя прайшла паспяхова. Сапраўднае шчасце ахапіла мяне. Хацелася спяваць, крычаць, абдымаць людзей. Радасць – самая прыемная эмоцыя! Вечарам прыйшло галасавое паведамленне ад Наташы:

– Ну, што, не дацягнуў, слабак?

– Я самы шчаслівы слабак на свеце, здам на “выдатна” ў адзінаццатым класе, а ты – малайчына! – адказаў я.

Прайшоў амаль год. Наташа здаровая, вучыцца ўжо на другім курсе. Па-ранейшаму, калі яна ўсміхаецца, дзве цудоўныя ямачкі ўпрыгожваюць яе шчочкі. А я старанна штудзірую матэматыку, бо даў абяцанне сястры. І я абавязкова стрымаю сваё слова!

Вашчанка Захар Барысавіч,

вучань X класа ДУА «Гімназія № 10 г. Маладзечна»